

прѣдметъ, но това само че съ повече успѣхъ отъ колкото по напрѣдъ. Тя го на- кара да припадне на колѣниѣ наедно съсъ неѣжъ, и да проси отъ Бога, за да му про- води той разумъ да разумѣ истинж-тжъ. Отъ понапрѣдъ още тя бѣше заповѣдала да внесжтъ въ одаж-тжъ и' единъ идолъ, на- правенъ отъ прѣстъ. Испърво тя обърнж на него вниманіе-то Хенрихово, и покани го да разгледа хубавичко този истуканъ; по- дирь туй блѣснж този идолъ съ ржкж тѣй що той паднж на патомж-тжъ и са разбы та ся распрѣснж на хвърчила. Тогази ка- зува: "Хенрише, що може да направи за тебе този богъ, който самъ си себе си не може да запази? Обърни ся къмъ него и помоли му ся да стане, ако може. Но ты видишь, той не може да ся мърда." — Този пжтъ Хенрихъ останаж убѣденъ отъ нейны-тѣ до- казателства.

Въ другый-тѣ подирь този разговоръ, влада-та Господжа тълкуваше на Хенриха